

Gunnar Elstad

**KRISTENLIVETS
B-VITAMINER**

Copyright: Credo Forlag A/S
Norges Kristelige Student-
og Skoleungdomslag
Holbergsplass 4, Oslo 1

Omslag: Eirik Moe

Trykkeri: Contact A/S, Sandefjord

Oslo 1979

ISBN 82-7053-128-6

Etter vitnemøtet

Bernt reiste seg med et rykk, og trede par øyne rettet seg mot ham.

Slik var det alltid når de hadde vitnemøte. Ble det en pause mellom innleggene, oppsto det en merkelig, trykkende stillhet. Alle begynte å studere peisilden og en kunne tydelig høre hvordan det knitret og smalt i den rå veden. Det var en lettelse når noen endelig grep ordet.

— Jeg har tenkt mye på Marta og Maria i det siste, begynte Bernt. — Jeg tror at vi som går i Laget, ofte er som Marta. Alltid har vi det travelt, men vi tar oss nesten ikke tid til å være sammen med Jesus. Det er sjelden vi ber, og det er sjelden vi leser i Bibelen. Jeg lurar på om du også pleier å unnskyld deg med at du ikke har tid? Men tenk nå litt over om det er en god unnskyldning. Er det ikke heller slik at den tida du skulle ha brukt til bibellesning, den somler du bort til noe annet? Dersom du er en Marta-kristen, så vil Jesus at du skal bli en Maria-kristen.

Stolen skrapte litt i gulvet da Bernt satte seg igjen. Så ble det stille og knitringen fra peisen kunne igjen høres helt tydelig. Så reiste Marit seg og leste et salmevers.

— Det var mye bra i det du sa, bemerket Reidar da Bernt kom bort og satte seg ved siden av ham.

Vitnemøtet var over, og som vanlig på de weekendene La-get arrangerte, brukte en resten av lørdagskvelden til å gjøre det en hadde mest lyst til. Noen satt og pratet sammen, andre samlet seg rundt pianoet, fire stykker spilte ludo og et par tre stykker var ute for å trekke frisk luft.

— Du føler at det går bra med din egen bibellesning?

— Vel. Bernt tygget litt på det. — Det går vel litt opp og ned.

— Og for øyeblikket? Er det opp eller ned akkurat nå?

— Det er vel mest ned, måtte Bernt innrømme. — Men Gud viser meg stadig at jeg må ta meg sammen.

— Ja, jeg kunne høre på vitnesbyrdet ditt at dette er blitt viktig for deg. Men får jeg gi deg et lite råd? spurte Reidar og ventet med å fortsette til Bernt hadde gitt et positivt svar. — Vær litt mer forsiktig med å oppfordre andre til å greie det du ikke har greid selv.

Bernt så både overrasket og skamfull ut på samme tid.

— Du behøver ikke å bli brydd på grunn av det jeg sier, forsikret Reidar. — Jeg vet av egen erfaring at når det er vitnemøte, føler vi at vi skal si noe om det som vi er opptatt av. Men så passer det liksom ikke å stå der og si at vi selv har det vanskelig. Derfor blir det lett slik at vi laster våre egne byrder over på andre. Det blir slik uten at vi egentlig vil det. Derfor er det fint om vi tenker oss litt om slik at vi ikke faller i denne grøfta. Vet du hva jeg tror?

Bernt kunne jo ikke godt vite det, så Reidar fortsatte.

— Jeg tror at dere alle sammen har mer enn nok dårlig samvittighet når det gjelder disse tingene. Jeg kunne vedde ganske mye på at de fleste av dere ennå ikke har greid å få

en daglig stille stund. Men dere snakker akkurat som om dere er helt uten problemer, fordi dere er redde for å bli tatt for mindreverdige kristne dersom dere blir avslørt.

— Jeg tror du har rett, sa Bernt. — I alle fall føler jeg meg truffet av det du sier. Men hva mener du vi skal gjøre, da?

— Dere må i alle fall begynne der dere er. Det vil si at dere må være villige til å innrømme både for dere selv og for hverandre at det står dårlig til med dere. Og så kan dere begynne å hjelpe hverandre.

— Hva mener du med det?

— La meg få lov til å si litt om hva jeg opplevde for et par år siden, sa Reidar. — En gang menigheten var samlet, ble vi delt inn i grupper og bedt om å fortelle hverandre hvordan vi praktiserte dette med en daglig stille stund. Jeg kan ikke si annet enn at jeg grudde meg veldig til det ble min tur, for da var det minst fjorten dager siden jeg hadde åpnet Bibelen. Men så fikk jeg litt av en overraskelse. De fleste som var med i gruppa hadde det på samme måten som jeg.

— Var det ei gruppe med voksne?

— Ja, faktisk. Du må ikke gå rundt og tro at voksne har det lettere enn dere. Men la meg få lov til å fortsette: Vi som var sammen i den gruppa visste heldigvis at det var mange av Guds velsignelser vi gikk glipp av, når vi holdt oss borte fra Guds Ord, og derfor ble vi enige om at vi skulle ta oss sammen. Men det var jo ikke første gangen vi tok oss sammen. Vi hadde gjort det før også hver for oss, men det hadde ikke holdt å veldig lenge. Derfor ble vi enige om at vi nå skulle be for hverandre, og så skulle vi etter et par uker spørre hverandre om hvordan det gikk med gjennomføringen av planen. Vi rett og slett begynte å holde hverandre litt

i ørene. Av og til trenger vi det. Har du noen som kan holde deg i ørene, tror du?

— Jeg kan ikke komme på noen, svarte Bernt. — Tanken er ny for meg.

— Virker den skremmende?

— Jeg vet ikke riktig. I alle fall skal jeg prøve å komme i gang med en halv times bibelstudium hver dag.

— En halv times bibelstudieum! Reidar hevet stemmen betraktelig.

— Synes du det er for lite.

— Tvert imot. Jeg synes det er for mye.

Bernt begynte å se ut som et levende spørsmålstejn, og Reidar måtte fortelle hvorfor det var for dristig å satse på en halv time.

— Tenk nå på at det hittil har vært vanskelig for deg å sette av tid i det hele tatt. Hvorfor tror du da at du plutselig skal klare å sette av en hel halvtime? Har du ikke hørt hvordan treningsprogramme er for dem som skal bli sverdslukere?

— Tror ikke det. Har liksom aldri tenkt å bli sverdsluker.

— Nå har du sjansen. Du begynner med knappenåler, så øker du etter hvert på til spiker og tollekniver, og så kan du etter en stund begynne med sverd.

— Morsomt.

— En av de beste vitsene jeg kan, forsikret Reidar. — Og den har et godt poeng: En skal starte beskjedent og heller øke på litt etter hvert. Sett av 10-15 minutter til å begynne med. Det er overkommelig. Når du har greid det, kan du øke på til 20 minutter. Og skal du komme inn i en rutine, er det viktig at du setter av tid hver dag. Det dummeste du gjør, er å la være å ta de 10 minuttene en dag for i stedet å ta

20 minutter den neste.

— Det høres så lite ut.

Reidar sukket.

— Du er åndelig på den gale måten, slo han fast. — Det er bedre å sette seg et lite mål som en kan nå, enn å sette seg et stort og flott mål som en ikke kan nå. 10 minutter er ikke mye, det er jeg enig i. Men det er bedre enn ingenting. Dessuten kan du da få oppleve gleden over å nå målet. 30 minutter tror jeg er et urealistisk mål for deg. Da vil du mange dager fristes til å sluntre helt unna rett og slett fordi du ikke har nok selvdisciplin, og så blir resultatet motløshet.

Når synes du jeg skal ta de 10 minuttene?

— Ta dem i alle fall ikke like før du legger deg. Da er du for trøtt til å kunne konsentrere deg. Ta dem om morgenen eller når du skal begynne med leksene. Da er du mest opplagt.

— Men jeg kan da ikke bruke den tida da jeg skal gjøre lekser?

— Jeg tror ikke lekselesningen behøver å lide så mye om du tar noen minutter akkurat da. Men selvsagt kan du gjøre det før du går på skolen om morgenen.

— Det siste er i alle fall ikke noen realistisk målsetting, sa Bernt avgjort. — Det får bli etter skoletid da. Men kan jeg få lov til å stille et dumt spørsmål?

— Enda ett?

— Ikke den tonen takk. Det jeg lurte på er bare hvorfor det egentlig er så viktig å lese i Bibelen?

— Det skal jeg si en masse om i bibeltimen i morgen, sa Reidar. — Vi får komme tilbake til det da. Men hovedgrunnen er at når du hører og leser Guds Ord, da gjør Gud noe

med deg. Da skaper Gud en sterk tro i deg, og du kan ikke unngå å vokse åndelig.

— Kan jeg ikke?

— Nei, selv ikke du kan det. Nå har du fått en del av oppskriften til åndelig vekst, og den er garantert. Pengene tilbake om den ikke virker.

Men så la Reidar merke til at rosignal skulle ha gått for fem minutter siden, og siden han var av den typen voksenledere som mente at rosignal var rosignal, fikk han plutselig annet å gjøre enn å snakke med Bernt.

— Pell deg i seng, var det vennlige avskjedsordet han ga Bernt.

En mislykket bønnestund

Bente skvatt til da hun oppdaget at tankene nok en gang hadde vært på vidvanke.

Det var særlig når hun satt og ba hjemme på rommet sitt hun hadde det slik. Ofte var det mye lettere å konsentrere seg når en var på leirer og weekender og visste at alle de andre også hadde en stille stund. Men i dag var det ikke lett å holde tankene i tømme. Det hadde allerede gått over et kvarter, og Bente kunne faktisk ikke helt gjøre greie for hva hun hadde brukt tida til. Nå måtte hun ta seg sammen.

— Kjære Gud, ba hun. — Du ser hvor vanskelig jeg har for å konsentrere meg. La meg få en god bønnestund fra nå av.

Det hjalp litt. Bente fikk takket for den fine talen hun hørte kvelden før. Den hadde gitt henne mye. Hun takket for at det hadde blitt så fint vær at de kunne gjennomføre den søndagsturen de hadde planlagt. Hun ba om at Gud måtte gi dem en fin dag sammen, og særlig husket hun å be for Marit som nettopp var blitt en kristen og for Bjørn som ikke hadde det så helt lett hjemme.

Nå ja. Bjørns vanskeligheter var vel ikke så store heller. Foreldrene hans var ikke særlig begeistret for at han ville

bekjenne seg som kristen, og broren hans benyttet enhver sjanse til å komme med spydige bemerkninger. Men slikt var det jo mange som måtte tåle. Bjørn tålte det i grunnen forbausende bra. Det var bare her om dagen han nevnte at han begynte å bli litt lei av det.

Det var på idrettsdagen Bente hadde gått på tur sammen med Marit, Hans og Bjørn. De hadde gått langt, og turen hadde sveiset dem sammen så de var blitt godt kjent med hverandre. Bente likte Bjørn, og hun syntes det så ut som om han like henne også.

Nå. Der var tankene på vidvanke igjen. Hvorfor var det så aldeles umulig å konsentrere seg denne morgenen? Bente tok seg sammen på nytt, foldet hendene litt hardere og fortsatte der hun slapp. Hvor var det nå hun slapp forresten?

Igjen skvatt hun til. Støvlene! Hun kunne ikke gå på tur i så våte støvler! Det stridregnet da de kom opp til hytta i går kveld, og de kunne ikke unngå å bli våte på beina da de gikk over myra og etterpå gjennom det høye gresset. Da de endelig kom fram, stormet hun bare inn på kjøkkenet for å gjøre alt klart til kveldsmat, og så glemte hun selvfølgelig at støvlene trengte å tørkes.

Bente hadde alt reist seg og var på vei mot døra da hun igjen kom på at hun holdt på med sin stille stund. Hun satte seg ned igjen. Hun kunne ikke forstyrre de andre med å romstere nede i gangen og stille støvlene opp ved peisen. Hun fikk vente litt.

Hvorfor kom hun alltid på ting som måtte gjøres akkurat når hun skulle være stille? Slik var det ofte hjemme også. Ofte hadde ikke den stille stunden begynt, før hun tok til å tenke på alle leksene som skulle gjøres. Leksene formelig

tårnet seg opp for hennes indre blikk, og hun følte det som om hun måtte begynne på dem med en gang dersom hun skulle bli ferdig. Ofte begynte hun med leksene. Og hvordan det nå enn var, enten de ikke var så uoverkommelige som hun først hadde trodd, eller det var hun som ikke tok dem så høytidelig som hun skulle, så fikk hun alltid tid til overs. Men det førte ikke til at hun tok en stille stund senere.

Bente skjønnte at hun bare kunne gi opp å prøve å be mer i dag. Hun avsluttet med å be Fadervår, og var i grunnen litt lykkelig fordi hun greide det uten å komme av sporet.

For å få litt avveksling, fant hun fram Bibelen og håper at hun der kunne finne et avsnitt som holdt tankene på plass. Hvor skulle hun begynne å lese.

Evangeliene? De tekstene virket liksom så kjent. Hun hadde hørt de fleste både på skolen og på møtene i Laget. Hun hadde liksom ikke noen forventning om å finne noe nytt der. Noen av brevene, kanskje? Men de var ofte så vanskelige. Av og til hadde hun støtt på gullkorn der også, det måtte hun innrømme, men det var langt mellom dem. I dag følte hun at hun trengte å lese noe som var virkelig godt, noe som var direkte til henne.

Hun bladde fram og tilbake på måfå.

Og så var det siste kvarteret også gått. Hun hørte at Reidar holdt på å samle flokken til bibeltid.

Igjen reiste hun seg, ille til mote. Hva slags kristen var hun egentlig? Hun hadde vært kristen hele sitt liv, i alle fall kunne hun ikke huske at hun ikke hadde vært det noen gang. Andre som hadde vært kristne i mye kortere tid enn henne, så ut til å ha kommet lenger.

Bente satte seg på bakerste benk i dag. Hun følte at hun måtte gå litt stille i dørene.

B for bibeltime

— I dag har jeg tenkt å snakke om åndelig vekst, begynte Reidar.

— En del av dere husker sikkert at Paulus i 1 Kor 3 sier at han er skuffet over de kristne fordi de så alt for lenge har stått på barnestadiet. De kan bare ta til seg åndelig barne-mat og greier ikke å fordøye fast føde.

Noe av det som har gledet meg mest den tida jeg har vært voksenleder for dere, er at jeg har lagt merke til at mange av dere ønsker å få oppleve en åndelig vekst, dere ønsker å bli modne kristne som vet hva dere står for. Men jeg tror dere trenger å vite mer om hvordan en vokser som kristen. Det er det jeg har tenkt å si en del om i dag.

Men først bare et par ord om hva åndelig vekst er.

Åndelig vekst vil først og fremst si at vi lærer Jesus bedre å kjenne. Kristendommen er ikke bare en teori. En kristen er ikke først og fremst en som klamrer seg fast til en rekke gammeldagse og ubeviselige læresetninger. En kristen er en som har møtt Jesus Kristus, en som kjenner Jesus personlig. Dersom vi vokser uten at det fører til at vi blir bedre kjent med Jesus og mer avhengig av han, da spørs det om vi opp-

lever den form for vekst som Bibelen snakker om.

Dernest er åndelig vekst at du mer og mer får erfare at Guds Ord er sant, at Åndens frukt som det står om i Gal 5,22 får spire fram i deg, at du lærer hvordan du skal kunne seire over synd. Sist, men ikke minst, vil Gud også dyktiggjøre deg til tjeneste.

Men hvordan skjer veksten?

Den skjer ved at du holder deg til de fire B-er. Bibel, Bønn, Bror- og søsterfellesskap og Brødsbrytelse.

Det første du legger merke til, er at dette virker så tamt og hverdagslig, for ikke å si direkte kjedelig. Du kunne sikkert tenke deg noe som var mye mer spennende, at Gud skulle gripe inn på en mye mer direkte måte.

Selvsagt kan Gud gripe inn på en mer direkte måte. Ofte gjør han det også. Men vi har ikke noe løfte på at Gud vil handle annerledes. Gud har lovet å handle med oss gjennom de fire B-ene.

Vi kunne si at Gud har gitt oss de fire B-ene for at de skal være kanaler for hans velsignelser. Når vi er koplet til de kanalene, da skjer det noe med oss. Vi kunne også si at når vi lever i de fire B-ene, da lever vi midt i nedslagsfeltet for Guds nåde. Da åpenbarer Jesus seg for oss, og da kan vi ikke unngå at det skjer noe med oss.

La oss se på den første B-en, Bibelen

Kan du huske at vi tidligere har snakket om at Gud skapte verden ved sitt ord? Når Gud sa «Det bli lys!» så måtte det bli lys. Gud sier ikke noe uten at det han sier blir virkelighet. Slik som Guds Ord skapte noe nytt da verden ble til, vil Ordet skape noe nytt i oss når vi hører det og leser det. Ordet vil skape tro. «Så kommer da troen av budskapet en hører, og budskapet av Kristi ord» (Rom 10,17).

Mange mennesker prøver å lage seg sin egen tro. De tar seg sammen og overtaler seg selv til å tro at det som står i Bibelen er sant. Men det blir slitsomt i lengden. Det er ingenting som er så slitsomt som å holde alle våre motforestillinger og tvilende tanker unna.

Den troen som holder, er ikke den vi lager selv, men den vi får av Gud, gratis. Guds ord er et mektig ord. Det kan overbevise oss, det kan gi oss svar på mange av våre tvilende spørsmål. Dersom du er bekymret fordi du føler at du har liten tro, så kan jeg fortelle deg at Gud ønsker å gi deg en stor tro. Bare kom dit hvor Gud har lovet å gi deg den. Kom til Bibelen og kom til forkynnelsen.

En ting til må vi si om Ordet. Når du leser eller hører Ordet, da blir du fylt av Guds Ånd.

Paulus var også litt oppgitt over galaterne. De hadde etter hvert begynt å tro at de fikk Ånden ved å ta seg sammen på mange ulike måter. Så måtte Paulus spørre dem: «Fikk dere Ånden på grunn av lovgjeringer, eller var det ved å høre og tro?» (Gal 3,2). For Paulus var svaret selvsagt. Det var Guds Ord som formidlet Guds Ånd. Når du holder deg til Guds Ord, blir du altså en åndsfylt kristen.

Den neste B-en er bønnen.

I grunnen er det fantastisk at Gud, som styrer hele det uendelige universet, bryr seg om hver enkelt av oss. En skulle tro at universets Herre hadde så mye å gjøre at han ikke hadde mye tid til overs for deg og meg. Ikke desto mindre ønsker han å snakke med akkurat oss. Vi skal få lov til å ha universets Skaper og Herre som vår personlige venn. Jo mer vi tenker på det, desto mer fantastisk blir det.

«Be, og dere skal få, så deres glede kan være fullkommen»

(Joh 16, 24). «Og denne frimodige tillit har vi til ham at han hører oss når vi ber om noe som er etter hans vilje» (1 Joh 5,14). «Når selv dere som er onde, vet å gi barna deres gode gaver, hvor mye mer skal ikke da Faderen gi Den Hellige Ånd fra himmelen til dem som ber ham» (Luk 11,13).

Gud ønsker altså å gi oss Den Hellige Ånd. Når vi ber om vekst, så ber vi altså etter Guds vilje, og da vet vi at han hører oss. Begynn å tenke deg om: Hva kan ikke Gud gjøre i ditt eget liv når du ber om hans velsignelser? Hva kan ikke Gud gjøre i Laget og i menigheten? Begynner du å se at slike løfter rett og slett frister oss til å be?

Den tredje B-en er Bror- og søsterfellesskapet, eller det kristne fellesskapet.

Og her må vi rydde ut en veldig misforståelse: Ingen kristne er åndelig selvforsørgende. Bare tenk på hvordan du selv kom til tro. Du hørte Guds ord, det er så, og da er vi igjen inne på den første B-en. Men har du tenkt på at Guds ord kom til deg via mennesker? Det var ikke du som helt på egen hånd begynte å lese i Bibelen. Det var mor og far som begynte å fortelle deg om Jesus. Eller det var læreren din, konfirmantpresten, eller en lagssekretær, en predikant eller en kamerat. Men dere har alle sammen erfart at Gud sendte sitt ord via et annet menneske. Du var ikke åndelig selvforsørgende i starten.

Gud hadde ikke tenkt at du skulle være åndelig selvforsørgende etterpå heller. Du trenger hjelp fra andre, og andre trenger hjelp fra deg.

Derfor er det så viktig at vi som er kristne elsker hverandre. Blir det knute på tråden mellom oss, kommer ikke den hjelpen fram til oss som Gud sender gjennom andre. Vi

må slutte å baktale hverandre. Sladder og klikkvesen er det som fortest ødelegger et fellesskap. Og så må vi lære å være sammen med hverandre selv om vi er forskjellige på mange måter. Gud har skapt oss med forskjellige evner og anlegg fordi han vil bruke oss på ulike måter. Gud gir oss ulike nådegaver av samme grunn. Siden du ikke kan gjøre hele jobben i Guds rike alene rett og slett fordi du er begrenset evnemessig, trenger du de andre som kan gjøre det du ikke kan.

Bibelen bruker mange bilder for å understreke at vi ikke skal stå alene som kristne. Vi er lemmer på Jesu legeme, vi er grener på vintreet, vi er levende steiner i et åndelig tempel, vi er alle Guds barn, og derfor er vi brødre og søstre. Vi må rett og slett lære å se på oss selv som en stor familie.

Jeg tror vi trenger tre ulike typer fellesskap. Type 1 er det fellesskap vi har i menigheten. Vi trenger en menighet der vi kommer sammen og hører Guds ord og tar imot nattverden. Fellesskap nr. 2 er ei mindre gruppe, gjerne bibelgruppe, der vi kan komme sammen og snakke om ting som har med kristenlivet å gjøre og hjelpe hverandre og be for hverandre. Den tredje typen fellesskap er det vi har med en person som er vår åndelige veileder eller sjelesørger. Tro ikke at du ikke trenger en slik person. Det er mange som tror det, og de går glipp av mye velsignelse.

Brødsbrytelsen, eller nattverden er den siste av de fire B-ene.

Vi skal si tre ting om nattverden:

I nattverden får du syndenes forlatelse. Jesus gav ikke nattverden til dem som er perfekte. Han gav den til dem som trenger tilgivelse, slike som synes det er vanskelig alltid å være sikre på at de er Guds barn. «Dette er mitt blod,

paktens blod, som utøses for mange til syndenes forlatelse», sa Jesus (Matt 26,28). Det betyr at når du går til alters, da renses Jesus deg fra all synd. Når du vet det, da tror jeg ikke du blir sittende i kirkebenken neste gang brødet og vinen deles ut.

For det andre knytter nattverden deg enda sterkere til Jesus. Det er Jesus du mottar ved alterbordet. Synes du ofte at Jesus er langt borte? I så fall skal du vite at ved alterbordet er han nær ved. Der er Jesus helt nær og uansett hva du måtte føle eller ikke føle.

Det tredje er at nattverden forener oss slik at vi blir ett i Kristus. «Fordi det er ett brød, er vi alle ett legeme. For vi har alle del i det ene brød», sier Paulus (1 Kor 10,17). Det eneste som forener grenene, er at de står i samme stammen og går ut fra det samme treet. Vi som er kristne er ofte så forskjellige at vi synes det er lite som forener oss. Men en ting forener oss hele tida: Vi er alle innpodet i Jesus Kristus. Og fordi vi er bundet til ham, er vi også bundet til hverandre.

Nå har vi sett at de fire B-ene er kanaler som Gud velsigner oss gjennom, og da får vi lyst til å kople oss til de kanalene.

Alle som vokser, trenger vitaminer. Du trenger vitaminer også for den åndelige veksten. Du trenger B-vitaminer.

Gruppemøte med ettervirkninger

Reidar var irriterende praktisk i dag.

Hadde han nøyd seg med å spørre hva gruppa mente om det han sa i bibeltimen, hadde det ikke vært så farlig. Det var ingen av dem som var uenige i noe av det. Men nå hadde han bedt dem om å fortelle hverandre hvordan de pleide å gjennomføre en daglig stille stund. Teorien hadde de nok grepet, sa han, men han lurte på praksisen.

Det ble først det en kan kalle en øredøvende stillhet. Hans anstrengte seg til det ytterste for å få fjernet den syltetøyflekken han fikk på buksa ved frokostbordet. Bente så ut som om hun lette etter noe helt bestemt i Bibelen sin. Marit studerte sofaputa for å finne ut hvilket stoff den var laget av. Og Bernt visste ikke helt hva han skulle gjøre.

Det ble han som brøt stillheten. Alt kvelden før hadde han jo måttet innrømme at det sto skralt til med bibellesningen, og nå fortalte han åpent at han ennå ikke hadde kommet inn i noen rutine.

Hans fant ut at han kunne henge seg på en slik bekjennelse. Han kjøpte Bibelnøkkelen, men dessverre var det ikke så ofte han brukte den. Som regel hadde han en bønnestund

hver dag, men ikke på noe fast tidspunkt.

Marit fikk ikke så mye ut av Bibelen. Hun leste kristen lyrikk i stedet, og i det siste hadde hun fått mye ut av ei bok av Corrie teen Boom.

Det var visst bare Olav som hadde orden på sakene. Han hadde satt av 15 minutter hver morgen før han gikk på skolen. Før hadde han brukt Bibelnøkkelen, man nå brukte han Gransk Skriftene. Han kom ikke igjennom et helt avsnitt i det bibelstudieopplegget på 15 minutter, så han delte det på to eller tre dager.

— Nå skal dere få en utfordring, sa Reidar. — Hvor mange av dere kan tenke dere å gjøre noe for å få en fast rutine med Bibel og bønn?

Det ble igjen stille en stund før Bernt signaliserte at han kunne tenke seg å forsøke. I grunnen hadde han vel sagt noe i den retning alt kvelden før. Hans kunne også tenke seg å komme i gang. Marit var mer nølende. Hun hadde prøvd mange gange før, men aldri klart å gjennomføre det hun begynte på. Bjørn ville ha betenkningstid.

— Fint, sa Reidar. — Da er det i alle fall to av dere som vil prøve. Det første dere må gjøre, er å sette av ei fast tid hver dag.

— Det kan i alle fall ikke bli om morgenen, slo Bernt fast. — Hjemme hos oss er det vilt kaos om morgenen. Da stresser hele familien omkring og har nesten ikke tid til å snakke med hverandre.

— Så kan du ta fatt når du kommer hjem fra skolen, sa Reidar. — Gjør det før du begynner med leksene, da er du best opplagt.

Det siste passer ikke for meg, brøt Hans inn. — Jeg går på trening etter skoletid flere ganger i uka. Jeg tror jeg vil

prøve å ta tid om morgenen. Det burde gå, for jeg har eget rom.

— Fint. Det viktigste er som sagt at dere har ei fast tid hver dag. Det blir bare rot uten.

— Jeg tror jeg vil prøve å ta meg tid om morgenen, jeg også, sa Marit. — Det er sikkert på tide at jeg får litt skikk på meg selv.

— Akkurat nå har jeg en følelse av at alt skal gå greitt, sa Hans. — Men så er det dette med teori og praksis. Den erfaringen jeg har gjort til nå, tyder på at det ikke kommer til å holde så mange dagene denne gangen heller.

— Godt poeng, nikket Reidar. — Og derfor må vi kan hende bruke vårt hemmelige våpen.

— Og det hemmelige våpenet skulle ikke rent tilfeldigvis være at vi holder hverandre i ørene? Bernt mintes igjen kvelden i forveien.

— Hvordan kunne du gjette det?

— Å, du vet.

— Men jeg benytter igjen anledningen til å understreke at våpnet har noe for seg, erklarte Reidar.

— Unnskyld, brøt Hans inn. — Hvorfor skal jeg alltid holdes utenfor. Hva er det dere snakker om?

— Reidars metode for å få oss til å lese i Bibelen, svarte Bernt. — Det er mye som tyder på at den er inspirert av KGB. Den går ut på at vi skal sjekke hverandre, spørre hverandre en gang i uka om hvordan det går.

— Du fremstiller det som en slags åndelig terror, lo Reidar.

— Vel, hva kaller du det?

— Oppmuntring til åndelig vekst.

Det viste seg at det kunne sies en god del både for og imot metoden. Til å begynne med ble det sagt mest imot, men etter en stund kom en likevel til at det var ting som talte for.

— OK, sa Hans. — Jeg har i grunnen lyst til å prøve. — Kan ikke du, Bernt, spørre meg hvordan det går om ca. en uke.

— Skal bli, svarte Bernt. — Og så kan du spørre meg med det samme.

— Får jeg henge meg på jeg også? Bjørn grep sjansen. — Jeg kan visst trenge litt «oppmuntring» jeg også.

Nå ville Marit også være med.

Se det, sa Reidar. Jeg synes dette høres helt fantastisk ut. Som jeg sa i Bibeltimen, kan vi ikke unngå at Gud gjør noe med oss når vi holder oss til de fire B-ene. Den beslutningen dere har tatt nå, er derfor en av de viktigste dere har tatt. Dere kan ikke gjøre noe bedre.

Reidar tenkte litt.

— Jo forresten, kom han på. — Det er noe annet dere også kan gjøre.

— Å, sa Bernt med en stemme som var full av skepsis. — Flere KGB metoder?

— Fortsatt utelukkende en B metode, forsikret Reidar. — Hva om dere tar litt tid til å be sammen når dere sjekker hverandre? Tenk om dere av og til kunne komme sammen to og to og snakke litt om hvordan det går med andaktslivet, og så be sammen. Det er veldig fint om vi som er kristne kan lære oss til å be for hverandre.

— Det høres avgjort gresselig fromt ut. Hans sa det i en så gravalvorlig tone at det var tydelig at han fleipet.

— Langt ifra, kvitterte Reidar. — Det skal mye mer til

før du blir from, gutten min. Ingen fare ennå. Av og til lurere jeg på hva slags gjeng jeg egentlig har kommet inn i.

— Fra nå av kan du kalle oss B-gjengen, sa Bjørn.

En pause i arbeidet

— Denne weekenden har faktisk fått meg til å lure på om jeg er en ordentlig kristen.

Ordene kom i en munter tone. Bente hadde liksom ikke lyst til å røpe at spørsmålet var litt alvorlig for henne.

Reidars langkost stoppet. Om en liten time skulle flokken forlate hytta og begi seg på hjemvei, og han og Bente holdt på å vaske den store hemsen som guttene hadde overnattet på.

— Hva er det som har fått deg til å lure på det?

— Kort og godt det at jeg ikke greier å konsentrere meg verken om Bibel eller bønn.

— Hør nå her, sa Reidar. Han var litt alvorlig, men han brukte den saklige tonen som Bente la opp til. — Jeg har en følelse av at jeg flere ganger om dagen understreker for dere at en ikke blir kristen som en slags belønning for at en har fått til noe. Dersom en tror på Jesus og lever etter 1 Joh 1,9, da er en en kristen.

— Ja, men noe må da være galt når jeg har det slik?

— Muligens, sa Reidar. — Men jeg tror ikke vanskelighetene kommer av at du ikke er Guds barn. Tenk på deg selv.

Du er barn av Tora og Asbjørn Seberg. Du har en yngre søster på sju år, og hun greier ennå ikke å gjøre det arbeidet du gjør. Broren din på tre år, kan ikke en gang kle på seg selv. Det er en veldig forskjell på hva dere kan, men dere er alle like mye barn av foreldrene deres. Og dere skal alle sammen vokse både legemlig og åndelig. Slik er det også med Guds barn. De er ikke kommet like langt alle sammen. Det er stor forskjell på det de får til. Men alle som kommer til Jesus, er ordentlig Guds barn. Det som er ditt problem nå, er antakelig ikke hvordan du skal bli Guds barn. Det tror jeg du er. Spørsmålet er heller hvordan du skal få oppleve åndelig vekst.

— Det er i grunnen godt å høre at du sier det, innrømmet Bente. — Men jeg skjønner ikke helt hvordan jeg skal greie å vokse heller. Jeg tror ikke jeg greier å konsentrere meg uansett om jeg prøver å ta meg sammen.

— Har du bedt Gud om hjelp.

— Mange ganger. Av og til har det hjulpet, men dersom jeg skal være helt ærlig, så må jeg si at det som regel ikke er blitt noe bedre.

Reidar måtte ta en liten tenkepause.

— La meg få stille deg et annet spørsmål, sa han. — Tror du at Gud ønsker at du skal ha en stille stund?

Bente så overrasket ut. Selvfølgelig ønsket Gud det.

— Da vil jeg gjerne minne deg om det bibelverset vi leste i bibeltimen, fortsatte Reidar. — I 1 Joh 5,14 står det: «Og denne frimodige tillit har vi til ham at han hører oss når vi ber om noe som er etter hans vilje». Når du vet at du ber etter Guds vilje, så skal du bare frimodig fortsette å be. Da vet du at Gud svarer, selv om det tar litt lenger tid enn du først trodde.

Reidar gjorde et opphold før han fortsatte.

— Jeg tror at grunnen til at det er så vanskelig for oss å få en stille stund, er at vi rett og slett er uvant med stillheten. Alltid foregår det noe rundt oss. Alltid er det en platespiller eller en radio som står på. Vi er så vant til det at vi ikke føler oss helt vel når det blir stille. Stillheten må vi venne oss til gradvis. Sett av noen minutter hver dag til en stille stund, og ikke gi opp selv om det fortsatt kan bli vanskelig for deg å falle til ro. Du vil nok oppdage at det blir lettere etter hvert. Du konsentrerer deg også bedre dersom du bruker ei bønneliste.

— Hva er ei bønneliste for noe?

— Oi, sa Reidar. — Hadde jeg visst at dere ikke visste det, skulle jeg ha fortalt det både under bibeltimen og på gruppemøtet. Det er rett og slett ei liste der vi skriver ned alt det vi skal huske å be for. Du har sikkert også oppdaget at vi ofte glemmer å be for ting som er ganske viktige. Har vi ei slik liste, skjer ikke det så lett.

— Jeg har av og til lurt på hva det egentlig er min oppgave å be for.

Jeg har lært meg til å tenke i fem punkter, sa Reidar. — For det første skal jeg få be for min egen familie. For det andre skal jeg få legge fram for Gud alt som ligger meg på hjertet, alle de bekymringene og problemene jeg har. Så skal jeg få be for menigheten og laget jeg er med i. Dernest skal jeg særlig få huske på dem som er åndelige ledere: det vil si de prestene, forkynnerne, lagssekretærene, voksenlederne og de andre lederne på stedet der jeg bor. Sist men ikke minst skal jeg få be for dem som styrer landet vårt.

— Dette kommer jeg aldri til å huske, sa Bente. — La

meg få hente papir og blyant slik at jeg kan få skrevet det ned.

Reidar ventet litt, og da Bente kom tilbake, gjentok han punktene slik at hun fikk dem med seg.

— Men start nå litt beskjedent, formante han etter at diktaten var avsluttet. — Lag først ei liste med de tingene som du mener er viktigst allerede nå. Dersom den lista blir lang, kan du jo dele den i to slik at du ber for de samme tingene annen hver dag. Etter hvert som du virkelig begynner å få bønneemner, kan du lage ei liste for hver dag i uka. Men som sagt: Start beskjedent.

— Det er forresten enda et par ting du kan skrive ned, fortsatte Reidar. — Siden vi nå først snakker om hvordan vi skal be, må vi ikke glemme syndsbekjennelse og takk. Gud vil at vi skal bekjenne syndene våre for ham. Ikke fordi han vil at vi alltid skal gå rundt med skyldfølelse, men fordi han ønsker å tilgi oss og gi oss frimodighet. Vi skal få slippe å bære unødige byrder i form av dårlig samvittighet. Har vi bekjent en synd, vet vi at den er tilgitt. Så skal vi få takke for at vi får lov til å være Guds barn. Og så skal vi få takke når Gud svarer på bønnene våre. Det hender nok at du må stryke et par punkter på bønnelista simpelthen fordi Gud har svart på bønnene. Da er det godt å få takke.

— På lørdag snakket du også om at vi skulle lovprise Gud. Jeg tror ikke jeg helt har skjønt hva det egentlig vil si.

— Jeg skulle ønske jeg kunne forklare det enkelt, sa Reidar. — Lovprisning er vel egentlig en slags takk. Når vi lovpriser Gud, takker vi ham ikke først og fremst for det han har gjort, men for det han er. Vi takker ham for at han er stor, at han er herlig, at han har skapt alle ting og holder dem oppe, at han alltid ønsker å komme oss nær, at han sta-

dig sender sin Ånd, og mye mer. Det er utrolig mange ting vi kan takke og lovprise Gud for.

— Det virker så unaturlig.

— For oss, ja. Men det var ikke unaturlig for den første menigheten. Der lovpriste de Gud ofte. Det gjorde de forresten også i det gamle Israel. Salme 103 i Bibelen er en lovprisning. Slike ord skal vi også få lov til å bruke når vi ber. I begynnelsen er det vanskelig å gjøre dette når vi ber for oss selv. Men for meg var det en hjelp å være med i en menighet og et kristent fellesskap der vi lovpriste Gud sammen, for eksempel ved å synge lovprisningssanger. Da smittet noe av lovprisningen over på mitt eget bønneliv.

Samtalen ble avbrutt ved et kraftig rop nede fra peisestua. Det var Hans som lurte på om de ikke skulle dra snart.

— Øyeblikkelig, ropte Bente tilbake. — Vi må bare gjøre et par drag til med kosten her, så kommer vi.

— Skal du i kirken i kveld, Bente?

Det var Reidar som spurte mens han sopte godt i den siste kroken.

— Ja, jeg hadde tenkt det.

— Dersom du fortsatt trenger hjelp til å tro at du er en ordentlig kristen, så skal du gå fram til nattverdbordet. Der får du både syndenes forlatelse og ny kraft til kristenlivet.

— Og en ting til. Reidar ble ikke så lett ferdig når han hadde noe på hjertet. — Når jeg møter deg i neste uke, kommer jeg til å spørre deg hvordan det går med den stille stunden du ønsker deg. Best for deg at du da kan si at du har laget ei bønneliste og skaffet deg en bibelleseplan.

— Vet du hva, sa Bente med en påtatt sarkastisk stemme.

— Dersom jeg ikke kjente deg bedre, ville jeg tro at du liker å presse folk litt.

— Så godt at du kjenner meg bedre, svarte Reidar med et glimt i øyet og gikk ned med vaskebøtta.

Kveldsgudstjenesten

Alt for ofte ble Jesus framstilt som en veik person. Her var han myndig. Det var tydelig at det var menighetens Herre en hadde framfor seg. Likevel var skikkelsen preget av godhet og ømhet. Jesus rakte de naglemerkede hendene ned mot nattverd gjestene for å understreke for dem at her ved nattverdbordet fikk de motta syndenes forlatelse.

Hver gang Reidar satt slik og betraktet nattverd gjestene, slo det ham hvor alminnelige de så ut. Hadde en møtt disse menneskene på gata, ville en aldri finne på å tro at de var kristne. Reidar greide aldri å bli enig med seg selv om hvordan kristne egentlig skulle se ut. Skulle de se fromme ut? Litt mer opphøyd, liksom? Nei, han fikk ikke til å danne seg noe klart bilde denne gangen heller. Det var liksom bare så vanskelig å godta at folk som så så helt alminnelige ut virkelig var kristne.

Han måtte smile over sine egne tanker. Han så jo høyst ordinær ut selv også. Riktignok hadde han den uvanen at han av og til gjorde seg litt til. Han ble litt mer hjelpsom av seg når han visste at folk så på. Sammen med andre kristne kunne han av og til si ting som han håpet ville bli oppfattet

slik at folk trodde han var from, men ordene var egentlig et par nummer for store for ham. Nei, Reidar fikk nok godta at han selv var en helt alminnelig mann. En ganske alminnelig mann med anlegg for litt hykleri.

Og de var ikke så helt ualminnelige de han hadde vært på weekend sammen med heller. På bønne- og vitnemøtet kvelden før kunne en nok lett komme til å tro at fromhet var en dominerende egenskap hos de fleste av dem. Fromheten var ikke fullt så synlig, for ikke å si hørbar, da det ble rosing og han ba dem om å legge seg. Og da noen av dem kranglet på fotballbanen i forrige uke, virke de svært så menneskelige, for å si det mildt.

Men denne menigheten, lagsmedlemmene og han selv inkludert, var altså likevel hellig. Siden Jesus er hellig, så blir alle som er sammen med ham smittet av hans hellighet. Og det er vel få steder en er så nær Jesus som ved nattverdbordet.

Igjen måtte Reidar smile da han så hvem som gikk til alters.

Politisk sett var fru Berg så konservativ som det var mulig å bli. Hun hadde neppe mye sympati for Marits mer sosialistiske engasjement. Men nå knelte de to ved samme alterring. De var ett i Kristus. Men i hverdagen var det ikke mye enighet å spore.

Alberg knelte sammen med Bjørn. Den ene var formann i menighetsrådet. Den andre var helt ny som kristen. Men begge trengte syndenes forlatelse like mye og begge trengte å lære Jesus enda bedre å kjenne.

De var ikke akkurat laget over samme lest de som var med i den nystartede B-gjengen heller. Noen var brautende og frittalende. Andre sa ikke noe dersom en ikke halte ordene ut

av dem. Noen klimpret på gitaren og sang stadig vekk. Andre var helt uten interesse for musikk. Noen var intellektuelle, i den grad 16-åringer kan være det, og andre var mer praktisk orientert. Reidar hadde en følelse at den flokken aldri ville ha funnet sammen dersom de selv skulle tatt initiativet. De var ført sammen fordi Jesus hadde kalt dem, og Jesus maktet å holde dem sammen. Han var stammen som forente alle grenene.

Nå var presten kommet bort til Bernt med brødet. Reidar merket at det var godt å se på når Bernt tok imot det. Akkurat nå mottok altså Bernt Jesu velsignelse. Jesus gjorde noe med Bernt, gav ham syndenes forlatelse og ny kraft. På ny ble det understreket for Bernt at han var ren og rettferdig, himmelen verdig. Jesus var nær ham.

Reidar ble fylt av en veldig takknemlighet. Hvor ofte falt han ikke for fristelsen til å tro at det var ham som voksenleder som skulle sørge for den åndelige veksten i Laget. Akkurat nå følte han det som om det var en byrde som var tatt fra ham. Det var ikke han, men Gud selv som skulle gi vekst. Det Reidar hadde i seg selv, holdt ikke i det lange løp. Hans oppgave var å lede den enkelte fram til Jesus slik at Jesus selv fikk gjøre noe, slik at Jesus selv fikk skape liv og vekst.

— Kjære Gud, ba Reidar. — Takk for den flokken du har gitt meg ansvaret for. Takk for den gode gjerningen du har begynt i dem. Takk for at det bare er du som skal ha æren for at de er kommet til tro og har fått en dyp trang til å lære deg bedre å kjenne. Takk for at du alltid fullfører den gjerningen du har begynt.

Reidar følte at det han nå sa, lå ham særlig på hjertet:

— Jesus, hold dem fast hos deg. La dem alltid få lov til å oppholde seg i nedslagsfeltet for dine velsignelser. La dem

få lov til å gjennomføre det de ble enige om på weekenden.
Reidar reiste seg og gikk opp til alteringen.
Hans og Bente kom og knelte ned ved siden av ham.

